

som findes i større Maal i Statskassens Beholdning, saaledes at det ikke kunde anses for synderlig solidt. Jeg maa tilstaa, at denne Yttring forbausede mig endmere, da den kom fra det ærede Medlems Side, end en lignende Yttring, der en af de første Dage af Finanslovens Behandling fremkom fra et andet æret Medlems Side, hvis finantsielle Indsigt jeg efter hans Bivstilling ikke havde troet kunde være saa stor som det førstnævnte ærede Medlems. Det forekommer mig, at man ellers har været temmelig enig om at betragte et Papiers Kurs paa Verdensmarkedet som et nogenlunde paalideligt Udtryk for et Papiers Værdi, altsaa ogsaa for Papirets Sikkerhed, saa jeg maa tilstaa, at, indtil jeg saar nærmere Oplysning om, hvorpaa de ærede Medlemmer grunde deres nedfættende Domme om disse Papiers Soliditet, vil jeg fastholde, at disse Papirer ere gode Papirer. Intet er absolut sikkert i denne Verden; men de fortjene paa ingen Maade den Betegnelse, at de ikke ere synderlig solide Papirer eller den endnu stærkere Betegnelse, som fremkom forleden fra et æret Medlems Side. Jeg har isvrigt ikke Fortjenesten af selv at have tilveiebragt for Statskassen Beholdningen af disse Papirer; de fandtes før min Tid, og det har viist sig, at den daværende Finansministers Bestemmelse om at erhverve disse Papirer i alt Fald hidtil har været meget heldig for Statskassen. Papirerne ere ikke indkjøbte til en dyrere Pris, end de endnu ere værd, og Papirerne have efter Indkjøbspris givet en Rente, som er nærmere 6 end $5\frac{1}{2}$ pCt. Sammenligner man den Rente, der er indvundet af disse Papirer, med den Rente, der er indvundet af det Papir, som man maasse fra alle Sider vil være enig om at anse for det solideste Papir paa Verdensmarkedet, de engelske Consols, er der en stor Forskel i Renten; det, der er indvundet mere i Rente ved at indkjøbe det andet Papir, er Noget som omtrent 3 pCt. om Aaret, og disse 3 pCt. om Aaret ere indvundne i en halv Snes Aar eller mere, saa jeg tror nok, man ikke nu skal hebreide den Minister, der tog Bestemmelsen, at hans Dispositioner have været daarlige. I den Tid, i hvilken jeg har haft Ansvar for Anbringelsen af Statens Midler, er intet af disse Papirer erhvervet for Statskassen umiddelbart. Det, der er erhvervet, er forholdsvis ikke betydeligt, og erhvervet til den lille særskilte Klasse i Statskassen, hvori Tradrageret i Bestillingsmændenes Lønning henlægges, der som bekendt skal forrentes af Statskassen med 5 pCt., og af hvilket man derfor ogsaa fra den første Begyndelse har

bestrebt sig for at indvinde 5 pCt. for Statskassen. Hidtil ere disse Bestræbelser lykkedes. Hidtil har man i Virkeligheden indvundet godt og vel 5 pCt. af de Beløb, der ligge i denne lille Klasse. Det er jo, jeg vil gjentage det, ikke store Summer, der ere anskaffede af dette fremmede 5 pCt.s Papir til Henlæggelse der.

Det ærede Medlem anbefalede mig endvidere at søge afbetalt en Del Rester af udenlandske Laan til et samlet Beløb af et Par Millioner, som endnu henstaa ubetalte. Det forekommer mig, at denne Opfordring til ekstraordinær Gjældsafbetaling ikke er saalet at bringe i Overensstemmelse med det ærede Medlems Bestyrmning for, at vore disponible Midler overhovedet ikke skulle strække til til de mange ekstraordinære Udgifter, vi paatænke at gjøre. Men det er selvfølgelig ikke Hensynet dertil, der har afholdt mig fra at søge disse Rester af indfrielse, thi, som jeg allerede har bemærket en af de tidligere Dage, jeg havde Ordet, nogen særlig Interesse for at opdygne Kapital i Statskassen veed jeg mig fuldstændig fri for. Jeg pegede dengang særlig hen paa, at, dersom jeg havde haft en saadan Tilbøjelighed, vilde jeg neppe for 3 Aar siden have bragt i Forslag at indkjøbe de sjællandske Baner og samtidig afdrage betydelige Beløb paa indenlandsk Gjæld, en Operation, der jo i Diebliffet har kostet Statskassen ca. 20 Millioner Kr., har formindstet de disponible Beholdninger med ca. 20 Millioner Kr. foruden at binde os til en årlig Amortisation af henved $1\frac{1}{2}$ Million. Som sagt, den stærke Tilbøjelighed til at ophobe disponible Midler veed jeg mig fuldstændig fri for, og det er altsaa heller ikke den, der har afholdt mig fra at søge indfriet disse smaa Laan; men Grunden dertil er, og det undrer mig, at det ærede Medlem ikke veed det, at man hidtil har anset det for at være fornuftigt at tilveiebringe Indfrielsen af disse Laan ved successivt Opkjøb af disse Papirer under Pari, altsaa indfri Laanene billigere, end man kan indfri dem ved en Opsigelse. Det har flere Gange tidligere været omtalt, og det har der været gjort Rede for, og jeg har virkelig al Grund til at tro, at baade finantsielle og ikke finantsielle Kapaciteter ere ganske enige med Finansministeren i Betragtningen deraf, nemlig at det er det Fornuftigste at indfri sine Laan saa billig som muligt, og overfor det Hensyn veie de Sømmelighedshensyn overmaade lidt, som det ærede Medlem drog frem, nemlig at det ikke sømmede sig for den danske Stat at være Debitor for saadanne Smaaabeløb i Udlandet. Jeg i alt Fald føler mig ingen-